

מה חיפשה הקוקסינל שושייזלמן במחלקת החדשות של קול ישראל ומדוע פרצה העיתונאית חנה זמר בבכי?

■ פתיר גילה, ששעה קלה לפני שאנזור אליסאדאת בא לירושלים, הוא קיים מסיבת עיתונאים באיסמאעיליה. הוא ביקש מסגנו, חוסני מובארכ, שיתן לו את מכתב ההזמנה ששלח אליו מנחה בגין, כדי

צויר מונדייל באופן שלילי. ערב הבחירות הוא רוצה שדברים חיוביים שיכתוב עליו פתיר יגיעו לידיעת המצביעים האמריקאים. פתיר הסביר שהספר ייצא אחרי הבחירות, ומונדייל הציע שאולי הפרק

זמר הנחתה דיון שנערך בתום הצגת אהבה אפשרית של התיאטרון לילדים ולנוער. כהצגה מסופר על יוצאת תימן, שושנה נרב, שנישאה לבן העליה מרוסיה, אביה, שהתנגד לנישואין, קרע קריעה והתאבל

עליה כעל מתה. כתב את ההצגה רפי אהרון, המוכר יותר מתשדירי השירות בטלוויזיה של הטוטו, שהוא עצמו בן העדה התימנית. המחזה מתבסס על מיקרה שאירע במציאות. כאשר הסתיימה ההצגה למוזמנים, מחנכים ומנהלי בתי ספר, כמה בקהל צופה ואמרה: "אני בתה של שושנה. מדוע סיימתם את ההצגה באקורד צורם, כניגוד למציאות?" מייד אחריה קם גבר ומעין הוא בנו הצעיר של אבי המישפחה וביקש לתקן — כאשר חלטה שושנה מאור, 15 שנה אחרי הסיכסוך המישפחתי, התערבה האם, האב בא לראות את בתו והשניים התפייסו. בני המישפחה סיפרו לקהל, שגיבורת המחזה נפטרה לפני זמן לא רב. לזמר התברר שהיא הכירה את נרב, ודמעות עמרו בעיניה. אחרי שהתאוששה, ביקשה את סליחת הקהל על התרגשותה הרבה. אהרון ניסה להתנגד, טען שהמחזה לא סיפר את כל קורות בני הזוג, משום שהוא רצה להשאיר לצופים עניין למחשבה.

■ הקריין מושה (מושיק) טימור, שהוא אלוף המתיחות, סיפר השבוע על מתיחה שביצע במושב רמות השבים. הוא בא למושבניקים והציע להזיק חומר מיוחד לכרובלתן של התרנגולות. חומר זה אמור היה להאיר בחשכה, ומטרתו — היסכון בשימוש בחשמל. התרנגולת יכולה להיות מנורה, אמר טימור לאחד המושבניקים. האיש ענה שהרעיון נראה לו, אך לפני כן צריך לכנס את המזכירות כדי לרזן בהצעה.

ברוך אברמסון חבר מרכז חרות, המוכר בשמו ברוכ'ה, מנסה להימלט מידיו של המלונאי חיים שיף, המושיט אליו את ידיו. השניים באו לבחירת נציג חרות להנהלת הסוכנות היהודית ולתיק העליה. אברמסון מיהר לרדת במדרגות, אך שיף, שהיה במצב רוח מרומם לא איפשר לו. שיף סיפר אחר כך שהוא ממחר לעזוב את מצודת זאב לפני שחברתו לחיים, שושנה וינר, ייתן לו גט. הסיבה — הוא רכש כרטיסים לבכורת האופרה חליל הקסם, שהתקיימה באותו הערב בהיכל התרבות במחירי מופקע ומדהים של 500 דולר לכרטיס, ווינר לא היתה מוכנה להחמיץ את האירוע.

■ הקלטת הפיילוט, תוכנית הניסיון שלא תשודר, של מה שבא עם ירון לונדון, לא היתה נקייה מתקלות. בהקלטה שנערכה באולפני הטלוויזיה בירושלים כיום ראשון היה אמור להופיע עורך על המשמר, סבר פלוצקר, ולדבר על החידושים בכיטאון מפ"ם. הוא לא בא מפני שריכזו היה מעורב בתאונת דרכים. מפיקי התוכנית גילו תושייה והועיקו לאולפן את הכתב, רפיק חלבי, שהתראיין על יחס הדרושים בישראל לניצחונות אחיהם על הנוצרים בלבנון.

■ המשבר הכלכלי נתון אותותיו גם בתוכנית. אחת הפניות הקבועות כמה שבא תהיה הופעה של בעל-מפעל שמחפש עובדים. הוא יציג בפני הצופים את סוג העובדים שהוא זקוק להם, המשכורת שהוא משלם להם ומועד לפגישה איתם. אחרי כך תצלם הטלוויזיה את המשאומתן עם הנענים במפעל עצמו, ותשדר את הצילומים שבוע אחרי כן. לצילומי הפיילוט הביאו המפיקים קים בעל נגריה מירושלים, שסיפר שהוא מחפש חמישה עובדים.

■ שר המסחר והתעשייה, גירעין פת, גרם התרגשות לא קטנה בשבוע שעבר בגדייבנה. הוא היה אמור לחנוך מפעל חדש למוצרי מאפה מוקפאים, שלהקמתו חברו מפעלי עלית, אוסם וסטרוסט. בשעה היעודה המתניו במקום צמרת התעשייה הפרטית בארץ, ובראשם מרזק מוזשביץ, יושב ראש מועצת המנהלים של עלית, צבי ("צהר") צור מכלל תעשיות ואגון סרופר מאוסם, מושביץ היה חסר סבלנות. "מתי הוא יבוא? מתי הוא יבוא?" הוא שאל כשהוא מביט, ללא הרהר, בשעונו. פת עצמו הודיע טלפונית על האיחור בגלל הצבעה בכנסת.

■ במצודת זאב נשמעה השבוע אימרת הכנף הבאה: "מושה ארנס הוא שר-הביטחון הראשון בישראל שמקיים במישרו את צוואת דויד בן-גוריון: בלי חרות ומק"י."

■ חבר הוועדה המרכזת, יצחק ולבר, המיועד לתפקיד מוזכר הסתדרות המורים בא ביחד עם המזכ"ל הנוכחי, אמנון אברמסון לשיחה אצל יושב ראש מיפלגת העבודה שימזעון סרס, כדי להכניס לו שם הגיעו להסדר ביניהם בבחירות הצפויות. ולבר יהיה מוזכר ואברמסון יוצב במקום ריאלי לכנסת כרשימת המערך. פרס אמר לשניים שלפוליטיקאים יש מה ללמוד מהם. כשהשניים הביעו תמיהה הסביר פרס שהם, בניגוד לפוליטיקאים, יודעים איך לחלק תפקידים.

■ לפני זמן קצר ליווה עורך-הדין יפהיהתואר, חיים ערני, את אשתו ג'ודי לקבורה. ערני חי בנפרד ממנה כבר 14 שנה, אך בזמן ששכבה על ערש דווי הוא נהג בה כבעיה לכל דבר. עתה עמוס מכשרי הטלפון שלו בבית ובמישר. עורך-הדין כסוף השיער זוכה לפניות רבות מנשים המעוניינות להכיר אותו.

דויד זמר הבא בתור ברשימת הליכוד לכנסת בא להצבעה לבחירת נציג חרות לתיק מחלקת-העליה בשימחה גלויה. הוא היה בטוח בניצחונו של מיכאל קליינר, שבו תמך, לא רק משום שקליינר כמוהו מנחה עם מחנה דויד לוי, אלא משום שקליינר הודיע שאם הוא ייבחר, הוא יפרוש מהכנסת, ואז מור היה נכנס. בכניסה לאולם שבו נערכה ההצבעה, החזיק מור בידי את ירחון חרות, "בארץ-ישראל", וקויו שבקדוב יוכל להוציא מהארון את החליפה החדשה שהוא שומר לתפקיד הרם. אך בסוף הערב, כשנימנו הקולות והתברר שאיש מחנהו של יצחק שמיר, חיים אהרון, ניצח — היה דויד מור מאוכזב לא פחות מקליינר.

שמתייחס אליו יופיע לפני כן. פתיר הסביר, שהרעיון הוא בלתי-אפשרי.

■ במחלקת החדשות של הרדיו בתל-אביב פרצה מהומה. למקום נכנסה הקוקסינל זלמן ("שושי") וינר ואיש לא ידע מה היא מחפשת שם. היא ניהלה שיחה עם הכתב בני רוב, כאשר התבקש לקחת אותה טרמפ, במכוניתו, כדי להיפטר ממנה, סירב בטענות שונות. כיום השישי התברר מה היא חיפשה שם: רום ושניים מחבריו לעבודה, צחי נוגה ומייק דולר, השתתפו בערב-ראיונות בבתיים, ששושי היתה בו אחת המרואיינות.

■ עורך-הדין צבי לידסקי הכין היטב את נאומו כאשר טען, שאין לעצור עד תום ההליכים את אפרים סיגל, נרצה הילדה בשכם. טיעונו נמשכו יותר משלוש שעות, הוא הסתמך גם על התנ"ך. בשלב מסוים נטל את ספר התנ"ך שהיה בידיו של סיגל והחל קורא מתוכו. השופט אריה סגלסון הסתכל בו אמר: "נדמה לי שהלקוח שלך יהיה יותר שמח אם תחבוש כיפה כשאתה קורא מהתנ"ך." אחד מקהל הצופים, איש אלון-מורה, הושיט לסניגור כיפה סרוגה, וזה המשיך לקרוא כשהכיפה על ראשו. לידסקי לא הרגיש מור ככיפה מכיוון שעד כיתה י"ב היה דתי ונהג לחבוש כיפה לראשו.

■ לא בכל יום רואים את עורכת דבר חנה זמר, פורצת בכבי — ועוד בנוכחות קהל.

להציג לפני העיתונאים. מובי ראי הנבוכך אמר שהמיכתב נשאר בקאהיר, ואז סאראת גילה תושייה: הוא הציג לפני העירי תונאים מעטפה ריקה, וסיפר להם שבתוכה נמצאת ההזמנה מירושלים.

■ מועד כווא של סאראת לירושלים תוכנן בקפדנות על ידי סגן דווקא, מובארכ נפגע משאלתו של פתיר, שגרס כי הוא מילא תפקיד שלי במשאומתן. מובארכ טען, שהוא היה שותף מאחורי הקלעים לכל שלב ושלב.

■ נשיא ארצות-הברית באר תה תקופה, ג'ימי קארטר, קיבל לידיו דיוקנים פסיכולוגיים מלאים, הן של סאראת והן של בגין, אך הוא העדיף להתרשם ממראה עיניו ולהתי עלם מהרוחות. פתיר עצמו הכיר את הפסיכולוג. זמן מה לפני הפיסגה בקמפ-דייוויד בא לארץ לביקור שרה-החוף האמריקאי סייורם ואנס, ולצידו מי שהוגדר על-ידי האמריקאים כרופאו הצמוד. רק בקמפ-דייוויד התברר לפתיר שהרופא הוא הפסיכולוג, שהצטרף לוואנס בביקורו בארץ כדי להתרשם מקרוב מאישיותו של בגין.

■ מי שהיה אז סגן נשיא ארצות-הברית, וולטר מוני דויל, עתה אחד המועמדים מטעם הרמקורטים בבחירות שיערכו השנה, ביקשה מפתיר שירבירו יפורסמו ערב הבחירות. סיבה: בזיכרונותיו של מושה דוין על אירועי קמפ-דייוויד